

ВАЉАНОСТ РАСПОЛАГАЊА ИМОВИНОМ ПРИВРЕДНОГ ДРУШТВА СА ВЕЋИНСКИМ ДРУШТВЕНИМ КАПИТАЛОМ

Трећа савесна лица не могу сносити последице поништаја одлуке субјекта приватизације о располагању имовином извршеном без претходне сагласности Агенције за приватизацију.

Из образложења:

„Одредбом члана 398а став 1. Закона о предузећима, прописано је да предузеће које послује већинским друштвеним капиталом не може, без претходне сагласности агенције републике чланице надлежне за послове приватизације доносити одлуке о: смањењу или повећању капитала; реорганизацији или реструктурирању; инвестиционом улагању; продаји дела имовине; оптерећивању имовине; залагањем ствари или успостављањем хипотеке; дугорочном закупу; поравнању са повериоцима; узимању или одобравању кредита или издавању гаранција, ван тога редовног пословања. У ставу 2. истог члана, предвиђено је да одлуке донете супротно одредби става 1, поништиће агенција републике чланице надлежна за послове приватизације.

Имајући у виду да је у конкретном случају Агенција за приватизацију извршила поништај одлука органа управљања туженог првог реда, којим је одлучено о закључењу спорних уговора о набавци возила и кредитном задужењу ради финасирања њихове набавке, у ревизији је спорно питање последица наведеног поништаја на закључене уговоре са трећим лицима.

У том смислу, Врховни касациони суд је пошао од одредбе члана 103. став 2. Закона о облигационим односима, којим је прописано да ако је закључење одређеног уговора забрањено само једној страни, уговор ће остати на снази ако у закону није што друго предвиђено за одређени случај, а страна која је повредила законску забрану сносиће одговарајуће последице.

Водећи се наведеном законском одредбом, следи да је закључење предметних уговора само туженом првог реда било ограничено обавезом прибављања претходне сагласности Агенције за приватизацију. На страни тужених другог, трећег и четвртог реда, таква обавеза није законом установљена. Притом, тужени другог, трећег и четвртог реда су у свему поступали као савесне стране верне уговору, чији је предмет био куповина и финансирање набавке средстава намењених за обављање основне делатности туженог првог реда. У таквој ситуацији неприбављање поменуте сагласности Агенције за приватизацију од стране туженог првог реда, насупрот наводима ревидента, не води апсолутној ништавости предметних уговора, у којима су тужени у свему поступали као савесне уговорне стране, уредно испунивши своје уговорне обавезе.

Следом наведеног, правилан је закључак нижестепених судова да тужбени захтев тужиоца, за утврђење ништавости предметних уговора, није основан.“

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Прев 539/2018 од 3.10.2019. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 3.7.2020. године)